

Arrest

nr. 95 861 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Duba Yurt. Uw schoonbroer S. M. (...) bezocht 's avonds regelmatig lezingen van de imam S. M. (...) en verleende hulp aan rebellen/wahabbieten. Samen met uw schoonvader verbood uw echtgenoot I. M. (...) (OV X) zijn broer naar deze lezingen te gaan. Een aantal weken later kreeg uw echtgenoot bezoek van U. (...), een rebel. U. (...) liet uw man verstaan dat ze voordien konden rekenen op de hulp van zijn broer. Om zijn broer te beschermen besloot uw man U. (...) hulp te verlenen en uw man kocht op vraag van hem medicijnen en goederen. In februari 2012 vroeg U. (...) uw man dringend om medicijnen aan te kopen. Uw echtgenoot was hiertoe niet in staat omdat hij op zijn werk was. Uw man schakelde zijn broer in voor

deze aankopen en uw schoonbroer kocht en bezorgde U. (...) de medicijnen. U. (...) liet uw schoonbroer weten dat uw echtgenoot voorzichtig moest zijn. In de vroege ochtend van 8 april 2012, na een avond met vrienden op bezoek te zijn geweest, hoorde uw man auto's aankomen. Hij zag dat het politiewagens waren en uw echtgenoot ging er vanuit dat de politie op weg waren naar jullie woning. Uw man besloot te vluchten en hij ontsnapte naar zijn vriend L. (...). De politie viel uw woning binnen op zoek naar uw man. Na deze huiszoeking ging u met de kinderen naar uw ouders. L. (...) stuurde zijn vrouw naar de woning van uw ouders. De echtgenote van L. (...) bracht uw ouders op de hoogte uw man bij hen verbleef. Uw man bleef een paar dagen bij L. (...) tot hij onderdook bij een vriend in Dagestan. Uw man kwam op 12 mei 2012 terug naar Duba Yurt om de volgende dag samen met zijn gezin Tsjetsjenië te verlaten en naar België te reizen. Jullie kwamen in België toe op 17 mei 2012 waar jullie op 21 mei 2012 asiel vroegen aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, het binnenlandse paspoort van uw echtgenoot, zijn rijbewijs, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen en twee convocaties.

B. Motivering

Ik stel vast dat uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot I. M. (...) (CGVS vrouw 11/06/2012 p.3) werden aangehaald. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet nadat de politie is binnengevallen in uw woning op zoek naar u. Uw jongere broer ging naar lezingen in de moskee en verleende hulp aan rebellen. Nadat u en uw vader uw broer verboden om naar deze lezingen te gaan en hem thuishielden eiste een zekere U. (...) – een rebel - dat u hen zou helpen met het aankopen van goederen. U vermoedde dat u werd gezocht omdat hulp had verleend aan de rebellen (CGVS 11/06/2012 p. 10, 13, 16, 21; 02/07/2012 p. 5, 11, 12, 15).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag immers op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u op 26 maart 2012 een eerste convocatie kreeg. U verklaarde dat u niet op deze convocatie was ingegaan omdat u zeker was dat u werd opgeroepen omwille van uw hulp aan rebellen. Het kon geen andere reden hebben volgens u. U was bang dat u wanneer u zou gaan gefolterd zou worden (CGVS 11/06/2012 p. 19; 02/07/2012 p. 4). Gezien uw vrees voor foltering, is het opmerkelijk dat u na het ontvangen van deze convocaties gewoon op uw thuisadres hebt verbleven. Meer nog u blijft ook na een tweede convocatie op 5 april 2012, waardoor u zeker weet dat de autoriteiten u willen ondervragen blijft u gewoon wonen op uw thuisadres. Nochtans zou na het ontvangen van de tweede convocatie uw vrees voor de autoriteiten een stuk ernstiger en groter zijn geweest daar u zich alleszins bewust was van het risico op vervolging. Opgemerkt moet worden dat u gewoon rustig thuis verblijft en dat u geen enkele stap hebt ondernomen om uw risico op arrestatie te ontlopen of vermijden. Deze houding ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

U gaf verder aan dat u betreffende de convocaties met uw oom had overlegd, hij had bij de politie gewerkt, om meer informatie te verzamelen maar u was niets te weten gekomen, omdat uw oom telkens boos op u werd en tegen u riep. U liet verstaan dat u aan meerdere mensen, bureaus, kennissen die werkzaam waren bij de politie vragen had gesteld maar dat u telkens te horen kreeg dat u zelf naar de rechedienst moet gaan om te gaan vragen wat ze wilden (CGVS 11/06/2012 p. 19; 02/07/2012 p. 16). Opgemerkt moet worden dat u onvoldoende pogingen ondernam om meer informatie te

verkrijgen. Van een persoon die ernstig vreest dat hij door de autoriteiten gaat ondervraagd worden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn oom nadrukkelijk vraagt om meer informatie te verkrijgen of dat hij zijn burens, kennissen aanspoort om hem toch informatie te bezorgen zodat hij kan inschatten welk risico hij meent te lopen. Vastgesteld moet worden dat uw handelingen de ernst van uw beweerde vrees ondermijnen.

Bovendien moet vastgesteld worden dat uw gedrag te aanzien van uw broer incoherent moet genoemd worden. U verklaarde dat u uw broer verbood om nog naar de bijeenkomsten van imam S. (...) te gaan. Ook het verlenen van hulp aan de rebellen verbood u hem. U besloot zelfs om zeker te zijn dat rebellen uw broer met rust zouden laten, de rebellen zelf hulp te verlenen (CGVS 11/06/2012 p. 12, 13, 14, 16; 02/07/2012 p. 8, 10, 11). Echter toen u in februari 2012 door U. (...) werd gevraagd om medicijnen te kopen en u niet kon omdat u op uw werk was, schakelde u uw broer in om de medicijnen te gaan kopen en af te leveren bij de rebellen. U vroeg dit juist aan de persoon waarvan u absoluut niet wilde dat hij nog contacten had met rebellen of mensen die met hen contacten hadden (CGVS 11/06/2012 p. 18; 02/07/2012 p. 15). Opgemerkt moet worden dat het zeer onlogisch is dat u, die bereid bent om zelf het risico te nemen rebellen te helpen om zo te vermijden dat uw broer nog contact heeft, zelf uw broer vraagt om medicijnen te gaan kopen en af te leveren aan rebellen en dit terwijl u bijvoorbeeld aan U. (...) gewoon had kunnen aangeven dat u op uw werk was en ze moesten wachten tot u met werken had gedaan. Uw gedragingen betreffende uw broer doen vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder moet opgemerkt worden dat na gehoor en analyse van uw verklaringen er incoherenties werden opgemerkt betreffende de wijze waarop de autoriteiten vernamen dat u rebellen hielp. U verklaarde aanvankelijk dat in de maand februari een aantal rebellen waren opgepakt. Ze werden gefolterd en ze hadden over u verteld. U gaf aan dat u dat wist omdat er bij u in de buurt geschoten werd en als er rebellen worden opgepakt, dan vertellen ze over die personen van wie ze hulp kregen (CGVS 02/07/2012 p. 15). Om vervolgens te verklaren dat de autoriteiten over u op de hoogte waren gebracht omdat iemand iets had geschreven over u. U vernam dit van uw oom volgens uw gehoor in juni 2012 (CGVS 11/06/2012 p. 21) of van uw vader die het vermoedelijk van uw oom had vernomen volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor van juli 2012 (CGVS 02/07/2012 p. 16). Verder moet opgemerkt worden dat het zeer opmerkelijk is dat als u van uw vader verneemt dat iemand iets van over u informatie had doorgegeven aan de autoriteiten, u geen pogingen hebt gedaan om te weten te komen wat juist concreet werd doorgegeven aan de autoriteiten zodat u kan inschatten hoe groot het risico is dat u loopt, terwijl u deze informatie van uw oom had kunnen vernemen. Gezien deze incoherentie in uw verklaringen en uw gebrek aan interesse, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Nog in deze context moet opgemerkt worden dat u tijdens uw laatste gehoor uw verklaringen in dit verband plotseling wijzigde en stelde dat uw oom te weten was gekomen dat de overheden u zochten omdat ze u ervan verdachten rebellen onderdak te hebben gegeven. U had dit vernomen van uw moeder (CGVS 02/07/2012 p. 17). U werd erop gewezen dat u meerdere keren werd gevraagd waarom u door de autoriteiten werd gezocht en dat u telkens aangaf dat u vermoedde dat het was wegens het aankopen en verschaffen van medicijnen en goederen omdat u niets anders had gedaan. U reageerde op deze confrontatie door te zeggen dat rebellen niet bij u hadden geslapen en dat u het niet van uw oom had vernomen (CGVS 02/07/2012 p. 17). Uw uitleg is niet afdoende en weerlegt de vastgestelde incoherentie niet waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd.

Verder moet vastgesteld worden dat uw broer die eveneens hulp had verleend aan rebellen en die deelnam aan de lezingen in de moskee nooit enig probleem had gekend (CGVS 11/06/2012 p. 4, 10; 02/07/2012 p. 5, 10), nochtans beweerde u dat de autoriteiten op de hoogte waren van de aanwezigheid bij de bijeenkomsten in de moskee en waren jonge mannen die aan de lezingen deelnamen gearresteerd door de autoriteiten. U maakte expliciet melding dat de autoriteiten de imam S. (...) wilden arresteren omdat zijn lezingen jongeren aanzette om zich aan te sluiten bij de rebellen (CGVS 11/06/2012 p. 11, 12; 02/07/2010 p. 5, 6, 9). Het is opmerkelijk dat uw broer niet eens werd ondervraagd over de mullah, de bijeenkomsten, zeker gezien andere jongeren wel hiervoor werden gearresteerd.

Verder moet eveneens opgemerkt worden dat u onaannemelijk vage en incoherente verklaringen hebt afgelegd betreffende gebeurtenissen in 2012 die u persoonlijk meemaakte. U verklaarde dat op 8 april 2012 politie naar uw huis kwam op zoek naar u. U had de politiewagens voortijdig opgemerkt en u kon weggrennen naar uw vriend L. (...). Deze huiszoeking vond plaats in aanwezigheid van uw vrouw die u dezelfde dag 's avonds alles kwam vertellen (CGVS 11/06/2012 p. 19, 20; 02/07/2012 p. 12, 13, 14, 15). Opgemerkt moet worden dat u niet weet welke politiedienst u zocht, noch officieel weet waarom u werd gezocht. U was van oordeel dat u werd gezocht omdat u hulp had verleend aan rebellen (CGVS 11/06/2012 p. 20, 21; 02/07/2012 p. 12, 13, 15). Op de vraag of u iets had ondernomen om uit te zoeken wie u zocht, antwoordde u dat uw oom dit had gedaan en dat hij samen met zijn buurman –

een politieagent – naar verschillende plaatsen was geweest om informatie te krijgen (CGVS 11/06/2012 p. 20, 21; 02/07/2012 p. 12, 13). Opgemerkt moet worden dat u ondanks dat uw oom informatie had ingewonnen, onwetend blijft over welke overheidsdienst u zocht. Verder beweerde u dat uw oom te weten kwam dat iemand iets had geschreven over u maar u kon niet vertellen wat er juist over u was geschreven (cfr. zie ook hoger). U vermeldde dat uw oom u dit niet had gezegd maar dat u hem wel vragen had gesteld. Uw oom reageerde kwaad op u en zei dat u moest zwijgen. U legde verder uit dat u zelf niets had ondernomen om meer te weten te komen (CGVS 11/06/2012 p. 20, 21; 02/07/2012 p. 16, 17). Uw uitleg waarom u geen informatie kon geven overtuigt niet. Gezien u uw land van herkomst ontvluchtte omdat u door de autoriteiten werd gezocht, is het redelijk te verwachten dat u, als u weet dat uw oom hierover informatie kan geven, u ernstige pogingen onderneemt om deze informatie te bekomen.

Verder dient er op gewezen te worden dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om alsnog meer informatie te bekomen aangaande uw asielrelaas en de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. U verklaarde dat u van uw broer vernam dat de wijkagent nog was langs geweest maar dat u verder niet had geprobeerd om meer informatie te bekomen. U had hierover geen vragen gesteld en zij hebben u geen informatie gegeven (CGVS 11/06/2012 p.3; 02/07/2012 p. 2, 16). Evenmin had u bij uw broer vragen gesteld of hij na uw vertrek opnieuw hulp verleent aan rebellen. Het zou nochtans logisch zou zijn dat deze rebellen opnieuw op uw broer zouden rekenen om hen te helpen na dat u hen geen hulp meer gaf (CGVS 11/06/2012 p. 10). Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De vastgestelde vaagheden, incoherenties en gebrek aan interesse aangaande feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Ter informatie moet opgemerkt worden dat de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal CEDOCA, opzoeken heeft verricht naar Imam van Chiri-Yurt, M. S. (...) die volgens uw verklaringen werd gezocht door de autoriteiten en die naar Saoedi-Arabië zou zijn gevlucht en naar rebellen M. A. (...) en M. B. (...) . Uit analyse van verschillende bronnen heeft CEDOCA geen informatie gevonden betreffende deze personen.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u met de trein van Grozny naar Moskou bent gereisd. U diende hiervoor identiteitsdocumenten voor te leggen (CGVS 11/06/2012 p. 6). Vooreerst moet opgemerkt worden dat u met uw eigen identiteitsdocumenten doorheen de Russische Federatie reisde en dat u het risico neemt, gezien uw vrees voor en opsporing door de autoriteiten, om bij identiteitscontroles problemen te krijgen. Deze handeling ondermijnt uw vrees voor de autoriteiten. Vervolgens blijkt uit uw relaas dat u vanuit Moskou met een personenwagen naar België bent gereisd. U gaf aan dat u enkel met uw binnenlandse documenten had gereisd en dat uw oom u had gezegd dat er andere documenten waren. U beweerde dat u deze documenten niet mocht bekijken of checken en u had over de documenten ook geen vragen gesteld. De wagen werd aan controleposten onderzocht en gecontroleerd maar u beweerde dat er geen documenten werden gevraagd. U vermoedde dat deze controles plaatvonden aan een grensovergang. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U gaf aan dat er geen afspraken waren gemaakt, noch had u zelf vragen gesteld over de reisroute, over wat er allemaal ging gebeuren tijdens de reis (CGVS 11/06/2012 p. 6, 7). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder dat hij met u concrete afspraken zou hebben gemaakt. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten voor u aanwezig waren of dat u niet werd geadviseerd over wat te doen bij mogelijke controles. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Wat betreft uw vermeende taalproblemen dient opgemerkt te worden dat uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt dat etnische Tsjetsjenen uit Tsjetsjenië in het algemeen de Russische taal machtig zijn, toch minstens in die mate dat ze kunnen verstaan en zelf eenvoudige

gesprekken kunnen voeren. Meestal zullen zij zich echter goed in het Russisch kunnen uitdrukken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u verklaarde middelbaar onderwijs te hebben gevolgd en 9 jaar op school te hebben gezeten en dat 20 % van de lessen in het Russisch werden gedoceerd (CGVS 11/06/2012 p. 5). Bovendien werd u aan het begin van beide gehoren duidelijk gevraagd om taalproblemen te melden en verklaarde u op einde van elk gehoor dat alles duidelijk voor u was (CGVS 11/06/2012 p. 2, 21; 02/07/2012 p. 2, 3, 17). Alvast wat betreft de in onderhavige beslissing gebruikte verklaringen hebt u nergens taalproblemen gemeld, ook niet bij confrontaties met tegenstrijdige verklaringen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. Uit de twee convocaties kan niet worden afgeleid waarom u concreet werd opgeroepen. De convocaties duiden aan dat u werd opgeroepen als getuige, maar geven niet weer in welke zaak u betrokken was. Het is bovendien vreemd dat deze convocaties geen stempel dragen van het Parket van de Russische Federatie, republiek Tsjetsjenië waardoor er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de authenticiteit van deze convocaties."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, I. M., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 112 334. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 18 oktober 2012. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken 2 en 3 toe als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 95 860 van 25 januari 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan I. M. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Duba Yurt. Uw broer S. M. (...) bezocht 's avonds regelmatig lezingen van de imam S. M. (...) en verleende hulp aan rebellen/wahabbieten. Samen met uw vader verbood u uw broer naar deze lezingen te gaan. Een aantal weken later kreeg u bezoek van U. (...), een rebel. Hij liet u verstaan dat ze voordien konden rekenen op de hulp van uw broer. Om uw broer te beschermen besloot u zelf U. (...) hulp te verlenen en u kocht op vraag van hem medicijnen en goederen. In februari 2012 vroeg U. (...) u dringend om medicijnen aan te kopen. U was hiertoe niet in staat omdat u op uw werk was. U schakelde daarom uw broer in voor deze aankopen en hij kocht en bezorgde U. (...) de medicijnen. U. (...) liet uw broer weten dat u voorzichtig moest zijn. Op 26 maart 2012 kreeg u een convocatie van het parket in Grozny. U was overtuigd dat u opgeroepen werd omwille van uw hulp aan de rebellen. Uit vrees voor foltering ging u niet in op deze oproeping. Op 5 april 2012 kreeg u een tweede convocatie. Ook hier ging u niet op in. In de vroege ochtend van 8 april 2012, na een avond met vrienden op bezoek te zijn geweest, hoorde u auto's aankomen. U zag dat het politiewagens waren en u ging er vanuit dat de politie op weg was naar uw woning. U besloot te vluchten en u ontsnapte naar uw vriend L. (...). U lichtte uw vriend in over uw hulp aan de rebellen en over de inval. L. (...) stuurde zijn vrouw naar de woning van uw schoonouders. De echtgenote van L. (...) bracht uw schoonouders op de hoogte van uw verblijf bij uw vriend. U bleef een paar dagen bij L. (...) tot u onderdook bij een vriend in Dagestan. U kwam op 12 mei 2012 terug naar Duba Yurt om de volgende dag samen met uw gezin Tsjetsjenië te verlaten en naar België te reizen. Jullie kwamen in België toe op 17 mei 2012 waar jullie op 21 mei 2012 asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, het binnenlandse paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen en twee convocaties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet nadat de politie is binnengevallen in uw woning op zoek naar u. Uw jongere broer ging naar lezingen in de moskee en verleende hulp aan rebellen. Nadat u en uw vader uw broer verboden om naar deze lezingen te gaan en hem thuishielden eiste een zekere U. (...) – een rebel – dat u hen zou helpen met het aankopen van goederen. U vermoedde dat u werd gezocht omdat hulp had verleend aan de rebellen (CGVS 11/06/2012 p. 10, 13, 16, 21; 02/07/2012 p. 5, 11, 12, 15).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas immers op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u op 26 maart 2012 een eerste convocatie kreeg. U verklaarde dat u niet op deze convocatie was ingegaan omdat u zeker was dat u werd opgeroepen omwille van uw hulp aan rebellen. Het kon geen andere reden hebben volgens u. U was bang dat u wanneer u zou gaan gefolterd zou worden (CGVS 11/06/2012 p. 19; 02/07/2012 p. 4). Gezien uw vrees voor foltering, is het opmerkelijk dat u na het ontvangen van deze convocaties gewoon op uw thuisadres hebt verbleven. Meer nog u blijft ook na een tweede convocatie op 5 april 2012, waardoor u zeker weet dat de autoriteiten u willen ondervragen blijft u gewoon wonen op uw thuisadres. Nochtans zou na het ontvangen van de tweede convocatie uw vrees voor de autoriteiten een stuk ernstiger en groter zijn geweest daar u zich alleszins bewust was van het risico op vervolging. Opgemerkt moet worden dat u gewoon rustig thuis verblijft en dat u geen enkele stap hebt ondernomen

om uw risico op arrestatie te ontlopen of vermijden. Deze houding ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

U gaf verder aan dat u betreffende de convocaties met uw oom had overlegd, hij had bij de politie gewerkt, om meer informatie te verzamelen maar u was niets te weten gekomen, omdat uw oom telkens boos op u werd en tegen u riep. U liet verstaan dat u aan meerdere mensen, burens, kennissen die werkzaam waren bij de politie vragen had gesteld maar dat u telkens te horen kreeg dat u zelf naar de researchedienst moet gaan om te gaan vragen wat ze wilden (CGVS 11/06/2012 p. 19; 02/07/2012 p. 16). Opgemerkt moet worden dat u onvoldoende pogingen ondernam om meer informatie te verkrijgen. Van een persoon die ernstig vreest dat hij door de autoriteiten gaat ondervraagd worden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn oom nadrukkelijk vraagt om meer informatie te verkrijgen of dat hij zijn burens, kennissen aanspoort om hem toch informatie te bezorgen zodat hij kan inschatten welk risico hij meent te lopen. Vastgesteld moet worden dat uw handelingen de ernst van uw beweemde vrees ondermijnen.

Bovendien moet vastgesteld worden dat uw gedrag te aanzien van uw broer incoherent moet genoemd worden. U verklaarde dat u uw broer verbood om nog naar de bijeenkomsten van imam S. (...) te gaan. Ook het verlenen van hulp aan de rebellen verbood u hem. U besloot zelfs om zeker te zijn dat rebellen uw broer met rust zouden laten, de rebellen zelf hulp te verlenen (CGVS 11/06/2012 p. 12, 13, 14, 16; 02/07/2012 p. 8, 10, 11). Echter toen u in februari 2012 door U. (...) werd gevraagd om medicijnen te kopen en u niet kon omdat u op uw werk was, schakelde u uw broer in om de medicijnen te gaan kopen en af te leveren bij de rebellen. U vroeg dit juist aan de persoon waarvan u absoluut niet wilde dat hij nog contacten had met rebellen of mensen die met hen contacten hadden (CGVS 11/06/2012 p. 18; 02/07/2012 p. 15). Opgemerkt moet worden dat het zeer onlogisch is dat u, die bereid bent om zelf het risico te nemen rebellen te helpen om zo te vermijden dat uw broer nog contact heeft, zelf uw broer vraagt om medicijnen te gaan kopen en af te leveren aan rebellen en dit terwijl u bijvoorbeeld aan U. (...) gewoon had kunnen aangeven dat u op uw werk was en ze moesten wachten tot u met werken had gedaan. Uw gedragingen betreffende uw broer doen vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder moet opgemerkt worden dat na gehoor en analyse van uw verklaringen er incoherenties werden opgemerkt betreffende de wijze waarop de autoriteiten vernamen dat u rebellen hielp. U verklaarde aanvankelijk dat in de maand februari een aantal rebellen waren opgepakt. Ze werden gefolterd en ze hadden over u verteld. U gaf aan dat u dat wist omdat er bij u in de buurt geschoten werd en als er rebellen worden opgepakt, dan vertellen ze over die personen van wie ze hulp kregen (CGVS 02/07/2012 p. 15). Om vervolgens te verklaren dat de autoriteiten over u op de hoogte waren gebracht omdat iemand iets had geschreven over u. U vernam dit van uw oom volgens uw gehoor in juni 2012 (CGVS 11/06/2012 p. 21) of van uw vader die het vermoedelijk van uw oom had vernomen volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor van juli 2012 (CGVS 02/07/2012 p. 16). Verder moet opgemerkt worden dat het zeer opmerkelijk is dat als u van uw vader verneemt dat iemand iets van over u informatie had doorgegeven aan de autoriteiten, u geen pogingen hebt gedaan om te weten te komen wat juist concreet werd doorgegeven aan de autoriteiten zodat u kan inschatten hoe groot het risico is dat u loopt, terwijl u deze informatie van uw oom had kunnen vernemen. Gezien deze incoherentie in uw verklaringen en uw gebrek aan interesse, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Nog in deze context moet opgemerkt worden dat u tijdens uw laatste gehoor uw verklaringen in dit verband plotseling wijzigde en stelde dat uw oom te weten was gekomen dat de overheden u zochten omdat ze u ervan verdachten rebellen onderdak te hebben gegeven. U had dit vernomen van uw moeder (CGVS 02/07/2012 p. 17). U werd erop gewezen dat u meerdere keren werd gevraagd waarom u door de autoriteiten werd gezocht en dat u telkens aangaf dat u vermoedde dat het was wegens het aankopen en verschaffen van medicijnen en goederen omdat u niets anders had gedaan. U reageerde op deze confrontatie door te zeggen dat rebellen niet bij u hadden geslapen en dat u het niet van uw oom had vernomen (CGVS 02/07/2012 p. 17). Uw uitleg is niet afdoende en weerlegt de vastgestelde incoherentie niet waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd.

Verder moet vastgesteld worden dat uw broer die eveneens hulp had verleend aan rebellen en die deelnam aan de lezingen in de moskee nooit enig probleem had gekend (CGVS 11/06/2012 p. 4, 10; 02/07/2012 p. 5, 10), nochtans beweerde u dat de autoriteiten op de hoogte waren van de aanwezigheid bij de bijeenkomsten in de moskee en waren jonge mannen die aan de lezingen deelnamen gearresteerd door de autoriteiten. U maakte expliciet melding dat de autoriteiten de imam S. (...) wilden arresteren omdat zijn lezingen jongeren aanzette om zich aan te sluiten bij de rebellen (CGVS 11/06/2012 p. 11, 12; 02/07/2010 p. 5, 6, 9). Het is opmerkelijk dat uw broer niet eens werd ondervraagd over de mullah, de bijeenkomsten, zeker gezien andere jongeren wel hiervoor werden gearresteerd.

Verder moet eveneens opgemerkt worden dat u onaannemelijk vage en incoherente verklaringen hebt afgelegd betreffende gebeurtenissen in 2012 die u persoonlijk meemaakte. U verklaarde dat op 8 april 2012 politie naar uw huis kwam op zoek naar u. U had de politiewagens voortijdig opgemerkt en u kon wegrennen naar uw vriend L. (...). Deze huiszoeking vond plaats in aanwezigheid van uw vrouw die u dezelfde dag 's avonds alles kwam vertellen (CGVS 11/06/2012 p. 19, 20; 02/07/2012 p. 12, 13, 14,15). Opgemerkt moet worden dat u niet weet welke politiedienst u zocht, noch officieel weet waarom u werd gezocht. U was van oordeel dat u werd gezocht omdat u hulp had verleend aan rebellen (CGVS 11/06/2012 p. 20, 21; 02/07/2012 p. 12, 13, 15). Op de vraag of u iets had ondernomen om uit te zoeken wie u zocht, antwoordde u dat uw oom dit had gedaan en dat hij samen met zijn buurman – een politieagent – naar verschillende plaatsen was geweest om informatie te krijgen (CGVS 11/06/2012 p. 20, 21; 02/07/2012 p. 12, 13). Opgemerkt moet worden dat u ondanks dat uw oom informatie had ingewonnen, onwetend blijft over welke overheidsdienst u zocht. Verder beweerde u dat uw oom te weten kwam dat iemand iets had geschreven over u maar u kon niet vertellen wat er juist over u was geschreven (cfr. zie ook hoger). U vermeldde dat uw oom u dit niet had gezegd maar dat u hem wel vragen had gesteld. Uw oom reageerde kwaad op u en zei dat u moest zwijgen. U legde verder uit dat u zelf niets had ondernomen om meer te weten te komen (CGVS 11/06/2012 p. 20, 21; 02/07/2012 p. 16, 17). Uw uitleg waarom u geen informatie kon geven overtuigt niet. Gezien u uw land van herkomst ontvluchtte omdat u door de autoriteiten werd gezocht, is het redelijk te verwachten dat u, als u weet dat uw oom hierover informatie kan geven, u ernstige pogingen onderneemt om deze informatie te bekomen.

Verder dient er op gewezen te worden dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om alsnog meer informatie te bekomen aangaande uw asielrelaas en de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. U verklaarde dat u van uw broer vernam dat de wijkagent nog was langs geweest maar dat u verder niet had geprobeerd om meer informatie te bekomen. U had hierover geen vragen gesteld en zij hebben u geen informatie gegeven (CGVS 11/06/2012 p.3; 02/07/2012 p. 2, 16). Evenmin had u bij uw broer vragen gesteld of hij na uw vertrek opnieuw hulp verleent aan rebellen. Het zou nochtans logisch zou zijn dat deze rebellen opnieuw op uw broer zouden rekenen om hen te helpen na dat u hen geen hulp meer gaf (CGVS 11/06/2012 p. 10). Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De vastgestelde vaagheden, incoherenties en gebrek aan interesse aangaande feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Ter informatie moet opgemerkt worden dat de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal CEDOCA, opzoeken heeft verricht naar Imam van Chiri-Yurt, M. S. (...) die volgens uw verklaringen werd gezocht door de autoriteiten en die naar Saoedi-Arabië zou zijn gevlucht en naar rebellen M. A. (...) en M. B. (...) . Uit analyse van verschillende bronnen heeft CEDOCA geen informatie gevonden betreffende deze personen.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u met de trein van Grozny naar Moskou bent gereisd. U diende hiervoor identiteitsdocumenten voor te leggen (CGVS 11/06/2012 p. 6). Vooreerst moet opgemerkt worden dat u met uw eigen identiteitsdocumenten doorheen de Russische Federatie reisde en dat u het risico neemt, gezien uw vrees voor en opsporing door de autoriteiten, om bij identiteitscontroles problemen te krijgen. Deze handeling ondermijnt uw vrees voor de autoriteiten. Vervolgens blijkt uit uw relaas dat u vanuit Moskou met een personenwagen naar België bent gereisd. U gaf aan dat u enkel met uw binnenlandse documenten had gereisd en dat uw oom u had gezegd dat er andere documenten waren. U beweerde dat u deze documenten niet mocht bekijken of checken en u had over de documenten ook geen vragen gesteld. De wagen werd aan controleposten onderzocht en gecontroleerd maar u beweerde dat er geen documenten werden gevraagd. U vermoedde dat deze controles plaatvonden aan een grensovergang. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U gaf aan dat er geen afspraken waren gemaakt, noch had u zelf vragen gesteld over de reisroute, over wat er allemaal ging gebeuren tijdens de reis (CGVS 11/06/2012 p. 6, 7). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder dat hij met u concrete afspraken zou hebben gemaakt. Uit informatie beschikbaar in het

administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten voor u aanwezig waren of dat u niet werd geadviseerd over wat te doen bij mogelijke controles. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Wat betreft uw vermeende taalproblemen dient opgemerkt te worden dat uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt dat etnische Tsjetsjenen uit Tsjetsjenië in het algemeen de Russische taal machtig zijn, toch minstens in die mate dat ze kunnen verstaan en zelf eenvoudige gesprekken kunnen voeren. Meestal zullen zij zich echter goed in het Russisch kunnen uitdrukken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u verklaarde middelbaar onderwijs te hebben gevolgd en 9 jaar op school te hebben gezeten en dat 20 % van de lessen in het Russisch werden gedoceerd (CGVS 11/06/2012 p. 5). Bovendien werd u aan het begin van beide gehoren duidelijk gevraagd om taalproblemen te melden en verklaarde u op einde van elk gehoor dat alles duidelijk voor u was (CGVS 11/06/2012 p. 2, 21; 02/07/2012 p. 2, 3, 17). Alvast wat betreft de in onderhavige beslissing gebruikte verklaringen hebt u nergens taalproblemen gemeld, ook niet bij confrontaties met tegenstrijdige verklaringen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. Uit de twee convocaties kan niet worden afgeleid waarom u concreet werd opgeroepen. De convocaties duiden aan dat u werd opgeroepen als getuige, maar geven niet weer in welke zaak u betrokken was. Het is bovendien vreemd dat deze convocaties geen stempel dragen van het Parket van de Russische Federatie, republiek Tsjetsjenië waardoor er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de authenticiteit van deze convocaties.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij het volgende aan: "SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 – Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 – Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager van moet kunnen genieten – Gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten behouden in het administratief dossier van de verzoeker – Gebrek aan het voorleggen van objectieve en actuele documenten met betrekking tot de inkomstmogelijkheden van illegalen in de Schengenruimte – Gebrek aan in het beschouwing nemen van het gebrek aan een werkelijke contradictie tussen de verklaringen van de verzoeker gedurende zijn twee audits nabij het CGVS alsook het gebrek aan contradictie tussen de verklaringen van de verzoeker en deze van zijn echtgenote – Gebrek aan motivatie van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd door het artikel 48/4, § 2, a, b en c van de wet van 15/12/1980." In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij zet een ganse theorie uiteen omtrent het begrip "vervolgning" en is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze elementen en principes. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij haar identiteit niet weerlegt, dat zij niet op geldige wijze de door haar ingeroepen "elementen van vrees tot vervolging" weerlegt, noch de mogelijkheid voor haar om "zware aantastingen" te ondergaan, dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele precieze verwijzing doet naar de pertinente bronnen die ze heeft gebruikt om haar beslissing te motiveren, zich tevreden stellend met een summier overzicht van zekere elementen behouden in het Cedoca-document waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, zonder te verduidelijken welke elementen op haar van toepassing zijn en dat verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de informatie in het Cedoca-document, met name dat personen die ervan verdacht worden hulp aan de strijders te hebben geleverd, een zeer ernstig veiligheidsrisico lopen, dat er nog steeds mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, die zich uiten onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, ontvoeringen, foltering tijdens detentie en dergelijke, dat deze mensenrechtenschendingen een willekeurig karakter hebben en zich niet beperken tot personen die al dan niet terecht door de autoriteiten gelieerd worden met de rebellen, dat personen die via een amnestieregeling terug in het gewone leven zijn gestapt, ook een verhoogd risico lopen op vervolging vanwege de Tsjetsjeense autoriteiten en dat familieleden van (vermoedelijke) strijders door de autoriteiten verantwoordelijk worden gehouden voor de daden van hun verwanten. Verzoekende partij concludeert dat het, gelet op deze informatie, duidelijk is dat zij, ingeval zij naar haar land dient terug te keren, het risico loopt op een arbitraire aanhouding, omwille van haar steun en hulp aan de Tsjetsjeense strijders. Zij betoogt dat men niet anders kan dan vast te stellen dat deze elementen

volledig geluidloos gebleven zijn bij verwerende partij in het kader van het onderzoek van haar asielaanvraag.

2.2.3.2. De Raad stipt aan dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij middels bovenstaande argumentatie in gebreke blijft. Verder wenst de Raad in dit verband op te merken dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt verwerende partij of de Raad dus niet toe om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te “weerleggen”.

Voorts beaamt de Raad dat verwerende partij de identiteit van verzoekende partij niet in twijfel trekt. Het feit dat iemands identiteit bewezen wordt geacht, betekent echter niet automatisch dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade als aannemelijk wordt beschouwd.

Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verschillende “informatie-elementen” uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, hoewel hieruit kan worden afgeleid dat zij effectief een vrees voor vervolging/een risico op het lopen van ernstige schade vreest, wijst de Raad erop dat verwerende partij in de eerste plaats oordeelt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling en dat de de asielaanvragen van dergelijke personen derhalve op individuele wijze dienen te worden beoordeeld, dat uit deze inidivuele beoordeling echter aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, mede gelet op de verschillende vaagheden, inconsistenties, het gebrek aan interesse en de ongeloofwaardigheid van de reisweg en de daarbij gebruikte documenten, en tenslotte dat, in acht genomen de informatie waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partij benadrukte informatie, die zich bevindt in het administratief dossier (landeninformatie, stuk 24, deel 1), doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststellingen. De verwijzing naar de verschillende mensenrechtenproblemen die in Tsjetsjenië plaatsvinden, en die verwerende partij overigens niet ontkent, zo blijkt uit de bestreden beslissing, leidt er derhalve niet toe dat haar voorgehouden problemen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Met betrekking tot het argument dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele precieze verwijzing doet naar de pertinente bronnen die ze heeft gebruikt om haar beslissing te motiveren, zich tevreden stellend met een summier overzicht van zekere elementen behouden in het Cedoca-document, zonder te verduidelijken welke elementen op haar van toepassing zijn, meent de Raad zich te kunnen beperken tot voorgaande uiteenzetting. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd bij het nemen van haar beslissing – met name de verschillende gehoorverslagen, de door verzoekende partij en haar echtgenote neergelegde stukken en de uitgebreide landeninformatie – zich in het administratief dossier bevindt en dat verzoekende partij de kans had om deze in te kijken.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij betoogt dat het eerste deel van de motivering in de bestreden beslissing, waarin verwerende partij uiteenzet waarom haar asielaanvraag het voorwerp dient uit te maken van een individuele beoordeling, irrelevant is en bovendien tegenstrijdig is aan de inhoud van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, wijst de Raad erop dat de relevantie van dit onderdeel van de bestreden beslissing, mits een aandachtige lezing ervan, nochtans zeer duidelijk is. Immers, verwerende partij motiveert waarom de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan om het statuut van vluchteling toegekend te krijgen en er dus dient te worden overgegaan tot een individuele beoordeling van de asielaanvraag. Verder bemerkt de Raad dat deze motivering gebaseerd is op de landeninformatie waarover verwerende partij beschikt en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt. Dit blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing. Het komen aandragen met informatie uit hetzelfde landenrapport, die door verwerende partij ook niet ontkend wordt in de bestreden beslissing, biedt geen soelaas. Verzoekende partij kan haar argument dat desbetreffend motief uit de bestreden beslissing tegenstrijdig is aan de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, niet hardmaken.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst op artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet, waarin vermeld wordt dat, in het kader van de evaluatie van de gegrondheid van de vrees voor vervolging van de

asielaanvrager, het van geen belang is of die effectief de karakteristiek verbonden aan de vervolgingsgronden bezit. Verzoekende partij is van mening dat de "motivatie" van de bestreden beslissing niet voldoet aan de "condities vastgelegd door het voorgenoemd artikel 48/3, § 5", aangezien verwerende partij niet op geldige wijze weerlegt dat bijzondere "karakteristieken" haar niet zouden zijn toegekend door haar vervolgers.

2.2.5.2. Vooreerst herhaalt de Raad dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en dat het verwerende partij of de Raad dus niet toekomt om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te "weerleggen". Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij hulp zou hebben geboden aan de rebellen, om haar broer te beschermen, en dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omdat zij vermoedde dat zij werd gezocht door haar autoriteiten omwille van deze verschaftte hulp. Bovenstaand argument doet dan ook in elk geval niet ter zake. Haar bewering dat verwerende partij de verplichting om de door haar ingeroepen elementen te onderzoeken niet heeft nagekomen, kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden. Daarenboven wijst de Raad erop dat door het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas de gepretendeerde toewijzing van bepaalde karakteristieken door haar autoriteiten, die onderdeel uitmaakt van dit relaas, evenmin geloofwaardig zijn.

2.2.6.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij na haar convocatie nog gewoon thuis is blijven wonen, benadrukt verzoekende partij dat het loutere feit dat zij na het ontvangen van twee convocaties op haar domicilie is verbleven, niet kan worden beschouwd als een "indicatie-element" van een gebrek aan vrees voor vervolging in haar hoofde. Verzoekende partij onderstreept dat personen die convocaties krijgen maar zich niet aanbieden, uiteindelijk geen andere keuze hebben dan te verblijven op hun domicilie tot op het moment dat de autoriteiten er zich begeven. Bovendien is het evident dat zij, in het licht van de notoire brutaliteit van de Tsjetsjeense autoriteiten, haar echtgenote en kinderen niet alleen wenste achter te laten. Tot slot wijst verzoekende partij nog op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, volgens hetwelk de asielzoeker tijdens het gehoor dient te worden geconfronteerd met zijn tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen. Verzoekende partij merkt op dat dit in casu niet gebeurd is. Desbetreffend motief is derhalve noch geldig noch correct gemotiveerd, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad schaart zich desbetreffend achter het navolgende in de nota met opmerkingen geformuleerde antwoord van verwerende partij: "Verweerder volhardt in de vaststelling van de bestreden beslissing dat het op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat verzoeker, die beweert zich niet te hebben aangeboden met de eerste convocatie omdat hij folteringën vreesde, gewoon op zijn eigen adres is blijven wonen. Hetzelfde moet worden gezegd voor de tweede convocatie. Verzoeker heeft geen enkele poging gedaan om een risico op arrestatie te ontlopen of vermijden. De bewering van verzoeker dat velen geen ander keus hebben kan niets wijzigen aan deze vaststelling, vermits dit louter een blote bewering betreft, die niet wordt ondersteund door concrete argumenten.

De bewering dat verzoeker zijn vrouw en kinderen niet alleen kon laten, kan evenmin als een concreet argument worden beschouwd, verweerder ziet immers niet in op welke manier het feit dat verzoeker op zijn eigen adres bleef wonen, bescherming zou kunnen bieden aan zijn gezinsleden. Er kon echter van verzoeker worden verwacht dat hij andere stappen zou ondernemen om het risico op arrestatie te ontlopen of vermijden. Dat verzoeker heeft nagelaten ook maar iets te doen, ondermijnt terecht de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

Waar verzoeker stelt dat hij niet is geconfronteerd met deze incoherentie en verwijst naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, dat bepaalt 'Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren' stelt verweerder vast dat het hier geen tegenstrijdige verklaring van verzoeker betreft maar wel een incoherentie of weinig logische verklaring in hoofde van verzoeker. Het is echter niet verplicht verzoeker met een dergelijk element te confronteren...".

2.2.7.1. Met betrekking tot de vaststellingen van verwerende partij dat verzoekende partij onvoldoende pogingen heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over de convocaties die zij had ontvangen, dat verzoekende partij incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de wijze waarop de autoriteiten vernamen dat zij de rebellen hielp en dat verzoekende partij onaannemelijk vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd betreffende de gebeurtenissen die zij in 2012 persoonlijk heeft meegemaakt, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij op een totaal subjectieve manier

en zonder enige gegronde objectieve beoordeling van de documenten die werden toegevoegd aan het administratief dossier tot de conclusie is gekomen dat zij onvoldoende pogingen zou hebben ondernomen om zich te vergewissen over haar problemen.

Ten tweede voert verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal informatie, die zij nochtans zelf aan het administratief dossier heeft toegevoegd en waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië zeer gevaarlijk is, negeert. Zij wijst erop dat het evident is dat, in deze omstandigheden, haar stappen om meer informatie te verkrijgen over haar situatie zeer "specifiek" waren, omdat zij vreesde om anders nog meer de aandacht te trekken van de autoriteiten.

Verzoekende partij haalt ten derde aan dat verwerende partij zelf erkent dat zij effectief heeft gepoogd om dergelijke informatie te verkrijgen via haar oom, buren en kennissen. Verwerende partij blijft volgens haar in gebreke om te verduidelijken welke andere pogingen zij dan wel nog had kunnen ondernemen om informatie te bekomen omtrent haar problemen.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij voorhoudt dat verwerende partij op een totaal subjectieve manier en zonder enige gegronde objectieve beoordeling van de documenten die werden toegevoegd aan het administratief dossier tot de conclusie zou zijn gekomen dat zij onvoldoende pogingen zou hebben ondernomen om meer informatie te bekomen over haar situatie, stelt de Raad vast dat desbetreffende bevindingen in de bestreden beslissing duidelijk gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoekende partij zelf. Haar bewering dat aangaande motieven hun grondslag vinden in een louter subjectieve beoordeling van verwerende partij, houdt dan ook geen steek.

Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat, hoewel verzoekende partij aangeeft dat zij vragen had gesteld aan haar oom, haar buren en enkele kennissen, van haar een meer doortastende houding kon worden verwacht. Indien zij werkelijk vreesde dat zij door de autoriteiten zou worden ondervraagd en gefolterd, kan van haar verwacht worden dat zij haar oom, buren en kennissen meer had aangespoord om haar toch meer informatie te bezorgen zodat zij kon inschatten welk risico zij meende te lopen, aldus verwerende partij. Daarenboven stelde verwerende partij vast dat verzoekende partij aanvankelijk verklaart dat de autoriteiten van haar activiteiten op de hoogte waren gekomen toen in de maand februari een aantal rebellen door hen werden opgepakt. Zij zouden gefolterd zijn en zouden over haar hebben verteld. Vervolgens stelde verzoekende partij echter dat de autoriteiten achter haar activiteiten kwamen door dat iemand iets over haar had geschreven. Zij verklaarde eveneens dat zij dit van haar oom of van haar vader vernam, die dit op zijn beurt vermoedelijk via haar oom te weten was gekomen. Verwerende partij constateert in dit verband ook dat verzoekende partij geen pogingen heeft gedaan om te weten te komen welke informatie er juist werd doorgegeven aan de autoriteiten, terwijl zij deze informatie van haar oom had kunnen vernemen. Verwerende partij stelt bijkomend vast dat verzoekende partij hier incoherente verklaringen over heeft afgelegd, aangezien zij daarna aangaf dat zij via haar oom dan toch te weten was gekomen dat de autoriteiten haar zochten omdat zij haar ervan verdachten rebellen onderdak te hebben gegeven. Deze keer vermeldt verzoekende partij dat zij dit nieuws via haar moeder vernam. Tot slot stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij, ondanks het feit dat haar oom informatie had ingewonnen, onwetend blijft over welke overheidsdienst haar zocht. Verwerende partij benadrukt voorts nog dat verzoekende partij tijdens haar interviews zelf heeft aangegeven dat zij zelf niets had ondernomen om meer te weten te komen.

Gelet op het geheel van deze vage en incoherente verklaringen en het feit dat verzoekende partij zeer weinig interesse aan de dag legt omtrent haar eigen situatie, aangezien zij geen afdoende pogingen heeft ondernomen om werkelijk iets te weten te komen over haar eigen problemen met de autoriteiten, stelt de Raad vast dat het overige door verzoekende partij aangevoerde verweer, met name dat zij geen verdere stappen durfde te ondernemen om meer te weten te komen, gelet op de gevaarlijke situatie in Tsjetsjenië, dat zij toch wel pogingen heeft ondernomen om informatie te bekomen over haar problemen en dat verwerende partij niet uiteenzet welke stappen zij dan nog wel had kunnen ondernemen, geen verklaring kunnen bieden voor al deze bovenstaande vaststellingen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat de kans reëel was dat verzoekende partij, indien zij een meer doortastende houding aan de dag had gelegd, via haar oom, die volgens haar veel mensen kent en bepaalde connecties heeft, toch wel meer informatie had kunnen bekomen. Verwerende partij benadrukt dit ook in haar beslissing. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor, wanneer haar wordt gevraagd of zij iets had gedaan om uit te vinden wat er nu precies aan de hand was, als excuus aangaf dat zij enkel via haar oom iets te weten kon komen maar dat hij het haar niet vertelde en dat het volgens de traditie niet toegestaan is om aan een oudere persoon, indien die de vraag niet beantwoordt, nogmaals dezelfde vraag te stellen (administratief dossier, stuk 7, p. 16). Echter, vlak hiervoor gaf verzoekende

partij nog het volgende aan: "Ik heb mijn oom dit gevraagd een paar keren" (administratief dossier, stuk 7, p. 16). Dergelijke vaststelling versterkt volgens de Raad de conclusie dat de verklaringen die verzoekende partij hieromtrent heeft afgelegd, niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.2.8.1. Nopens de vaststellingen omtrent de houding van verzoekende partij ten opzichte van haar broer, haalt verzoekende partij vooreerst aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar verschaftte uitleg tijdens haar gehoren. Zij onderstreept dat zij op het Commissariaat-generaal gedurende 7 uur werd ondervraagd, doch dat er geen enkele contradictie in haar verklaringen werd gevonden. Verzoekende partij meent dat dit een indicatie vormt voor de waarachtigheid van haar asielrelaas en stelt dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit element. Vervolgens hekelt verzoekende partij dat zij tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment geconfronteerd is geweest met dit zogenaamde incoherente gedrag, hetgeen krachtens artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nochtans verplicht is. Indien dit het geval was geweest, dan had zij kunnen uitleggen dat zij die dag in feite geen keuze had. Immers, in het geval zij had geweigerd om hulp te bieden aan U., zou zij het risico hebben gelopen om problemen te ondervinden met de Tsjetsjeense strijders. Verzoekende partij hamert erop dat zij de minst slechte weg heeft gekozen tussen de keuzes die zij had. Bijgevolg kan aangaande incoherentie niet geldig worden weerhouden om de weigeringsbeslissing te motiveren, concludeert verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat, waar verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij, ondanks haar lange interviews, geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij wel degelijk tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd. Het argument in kwestie mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien dient eraan herinnerd te worden dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Met betrekking tot haar verweer dat zij niet werd geconfronteerd met de bevinding dat haar gedrag ten opzichte van haar broer incoherent is, meent de Raad zich te kunnen beperken tot hetgeen desbetreffend uiteengezet werd onder punt 2.2.6.2. het betreft hier duidelijk geen tegenspraak, doch wel de vaststelling van een volstrekt onlogische en onaannemelijke houding.

Verder stelt de Raad vast dat het zeer bevreemdend overkomt dat verzoekende partij, die aangaf dat zij niet wilde dat haar broer nog contact zou hebben met de rebellen, in die mate dat zij het er voor over had om zelf samen te werken met de rebellen, zodat haar broer geen contact meer met hen hoefde te hebben, dan toch de beslissing heeft genomen om haar broer te vragen om de medicijnen te kopen en af te leveren bij de rebellen. Dat verzoekende partij geen andere keuze had dan de rebellen te helpen, biedt geen afdoende verklaring voor het feit dat zij uitgerekend haar broer hiervoor heeft ingeschakeld. Het komt zeer ongeloofwaardig over dat het inschakelen van haar broer, nota bene de persoon die zij buiten het aandachtsveld van de rebellen wenste te houden, het enige alternatief was op dat moment. Gelet op het belang dat verzoekende partij hechtte aan het feit dat haar broer geen contact meer zou hebben met de strijders, kan van haar verwacht worden dat zij naar andere oplossingen zou hebben gezocht. Haar verweer kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.9.1. Nopens de opmerking van verwerende partij dat het opmerkelijk is dat haar broer totaal geen problemen heeft ondervonden met de autoriteiten, is verzoekende partij ook hier de mening toegedaan dat het motief in kwestie noch geldig noch correct gemotiveerd is. Zij onderstreept dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Tsjetsjeense autoriteiten op de hoogte zouden zijn geweest van de geboden hulp door haar broer aan de strijders. In de hypothese dat de autoriteiten niet op de hoogte waren van diens activiteiten, is het zeker dat hij niet zo'n groot risico loopt als haar, verduidelijkt verzoekende partij. Immers, de autoriteiten waren wel op de hoogte van haar activiteiten. Bovendien, betoogt verzoekende partij nog, is het mogelijk dat de Tsjetsjeense autoriteiten evenmin weet hebben gehad van het feit dat haar broer deelnam aan de "conferenties". Verzoekende partij heeft haar broer trouwens verboden om nog naar dergelijke lezingen te gaan.

2.2.9.2. De Raad wijst erop dat het volgende werd verklaard tijdens het gehoor op 2 juli 2012:

"Hoe kwam de politie op de hoogte van die M. S.?"

In de moskee verzamelde jonge mannen. De politie hield hen in het oog. Waarschijnlijk hebben de jonge mannen die niet naar de bergen vertrokken aan de politie alles verteld.

Weet u hoelang de politie de moskee in het oog hield?

Ik weet het niet. Ik heb het gehoord dat de politiewagen er soms kwam. Maar onze politieagenten gebruiken soms niet echte politiewagen, maar een gewone wagen.

De politie heeft dan jonge mannen opgepakt en ondervraagd?

Ja. Ze werden aangehouden en naar Grozny gebracht en ze werden daar twee dagen opgesloten.

Wanneer was dat?

Dat was op het einde van 2010

...

Uw broer ging ook naar de moskee en naar die bijeenkomsten?

Ja.

Van M. S.?

Ja

Sinds wanneer ging hij daar naar toe?

Ik weet het niet. Mijn dorpsgenoten, de oudere mensen hebben mij verteld dat mijn broer deelnam aan die bijeenkomsten. Dat waren de mensen die naast de moskee woonden. Zij hebben hem daar gezien.

Wanneer hebben ze u dat verteld?

Dat was in 2010, op het einde van 2010." (administratief dossier, stuk 7; p. 5-6).

Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij eind 2010 op de hoogte werd gesteld van het feit dat haar broer naar de bijeenkomsten in de moskee ging, terwijl rond diezelfde periode de jonge mannen die regelmatig de lezingen van de imam bijwoonden, door de politie werden opgepakt en ondervraagd. Eveneens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij expliciet heeft aangegeven dat de autoriteiten de imam wilden arresteren omdat zijn lezingen jongeren aanzetten om zich aan te sluiten bij de rebellen. De Raad acht het dan ook zeer bevreemdend dat de broer van verzoekende partij op geen enkel moment zou gevisieerd zijn door de autoriteiten. Dat de Tsjetsjeense autoriteiten mogelijk geen weet hadden van de hulp die haar broer aan de rebellen heeft geleverd en van haar aanwezigheid bij de bijeenkomsten in de moskee, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoekende partij heeft aangegeven dat de autoriteiten wel weet hebben van haar banden met de rebellen en dat uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift nog eens in de verf zet, blijkt dat naaste familieleden van (vermeende) rebellen eveneens door de autoriteiten worden gevisieerd. Gelet op deze informatie, en op de voormalige activiteiten van haar broer, waarvan meerdere personen weet hadden, zo blijkt uit de supra geciteerde verklaringen, is het zeer onwaarschijnlijk dat de autoriteiten op geen enkel moment de link zouden hebben gelegd met haar broer. Desbetreffende motivering bevestigt derhalve verder de ongelooftwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.10.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij na haar vertrek uit haar land onvoldoende pogingen heeft ondernomen om alsnog meer informatie te bekomen aangaande haar asielrelaas en de actuele stand van zaken, betoogt verzoekende partij ten eerste dat de gebeurtenissen die ervoor hebben gezorgd dat zij haar land is moeten ontvluchten, dateren van maart 2012. Gelet op het feit dat de situatie in Tsjetsjenië ongewijzigd is gebleven – met name dat personen die ervan verdacht worden banden te hebben met de strijders nog steeds door de Tsjetsjeense autoriteiten worden vervolgd – kan men ervan uitgaan dat haar vrees voor vervolging nog steeds actueel is, aldus verzoekende partij.

Ten tweede legt verzoekende partij uit dat zij schrik heeft om zich bij vrienden en familieleden te informeren over haar situatie. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt immers dat iedere persoon die tracht informatie te bekomen over de situatie van de verdachte, het risico loopt om zelf te worden vervolgd door de autoriteiten.

Ten derde wijst verzoekende partij erop dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift een originele convocatie voorlegt die dateert van 2 oktober 2012. Uit dit document blijkt dat zij nog steeds door haar autoriteiten wordt gezocht omwille van haar deelname aan "illegale legerbendes". Gelet op het voorleggen van dit nieuw document, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij aannemelijk tracht te maken dat haar vrees voor vervolging nog steeds actueel is, wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissing in se het tegendeel wordt beweerd. Er wordt haar enkel verweten onvoldoende pogingen te hebben ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande de actuele stand van zaken in verband met haar asielproblematiek, hetgeen wijst op een gebrek aan interesse in haar eigen problemen. Betreft de uitleg dat verzoekende partij schrik heeft om zich bij vrienden en familie te informeren over de evolutie van haar asielproblematiek, omdat zij hen niet in gevaar wenst te brengen, merkt de Raad op dat dit excuus niet geloofwaardig overkomt. Verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor immers het volgende: "Hebt u sinds u in België bent nog contact gehad met iemand uit uw land van herkomst? Familie, vrienden of

kenissen? Ja, telefonisch met moeder en broer.... Zijn er sinds uw vertrek nog nieuwe ontwikkelingen geweest in verband met uw problemen in Tsjetsjenië? Ik heb gisteren met mijn broer gesproken. Hij vertelde dat drie keer de wijkagent is langs geweest om naar mij te vragen. ... Hebt u nog informatie proberen op te zoeken over uw eigen situatie of de evolutie van uw problemen na uw vertrek? Ik heb het niet geprobeerd. Ik heb enkel met mijn broer gesproken. Dat is alles" (administratief dossier, stuk 11, p. 3) ... "Hebt u sinds uw vertrek, sinds uw komst naar België ondertussen aan uw oom hierover informatie gevraagd want hij is toch gaan informeren? Ik heb niet naar mijn oom gebeld. Ik belde alleen aan mijn broer en moeder. Ze zeiden dat er geen problemen zijn, alles is normaal, maar ik weet dat het niet normaal is, want ze willen mij niet ongerust stellen. Meneer, als u niet juist weet wat er aan de hand is hoe en u niets ernstig onderneemt om uit te zoeken het hoe en het waarom? Hoe kan u dan inschatten meneer hoe ernstig uw situatie is? Hoe kan u inschatten dat u daadwerkelijk angst moet hebben? Ik weet dat als ik terugkeer, dan zal ik ernstige problemen krijgen. Als je een keer met hen te maken zal hebben, dan laten ze je nooit meer met rust" (administratief dossier, stuk 7, p. 16). Uit deze verklaringen kan volgens de Raad worden afgeleid dat verzoekende partij gemakkelijk contact kon en nog steeds kan opnemen met haar familie, en dat zij via haar oom, of onrechtstreeks, via haar broer, mogelijkerwijze meer informatie zou kunnen bekomen over de actuele stand van zaken. Uit haar verklaringen blijkt echter duidelijk dat verzoekende partij geen ernstige pogingen aan de dag heeft gelegd om meer te weten te komen over de evolutie van haar eigen problemen. Zij geeft overigens ten tijde van haar interviews op het Commissariaat-generaal niet aan dat zij niet naar informatie vraagt bij familieleden omdat zij schrik heeft dat zij dan ook problemen zouden kunnen ondervinden met de autoriteiten. Desbetreffend verweer kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

Betreft de neergelegde convocatie, wijst de Raad verzoekende partij erop dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij in de eerder neergelegde convocaties werd opgeroepen als getuige, terwijl zij in het bijgebrachte opsporingsbericht zou zijn gezocht als verdachte en dat het enigszins vreemd is dat het op de convocatie vermelde voorgedrukte jaartal "2001" handmatig vervangen werd door het jaartal "2012".

2.2.11.1. Omtrent de opmerking dat verwerende partij geen informatie heeft gevonden betreffende de imam van Chiri-Yurt en twee rebellen, merkt verzoekende partij op dat het loutere feit dat geen enkele informatie kon worden gevonden over deze imam, niet betekent dat hij niet bestaat en dat hij dergelijke activiteiten in de moskee niet zou hebben georganiseerd. Ten tweede voert verzoekende partij aan dat het antwoorddocument slechts zeer beknopte informatie bevat. Ten slotte vermeldt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de redenering van verwerende partij totaal tegenstrijdig is aan de "zekere elementen van informatie" die zij zelf heeft toegevoegd aan het dossier.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen in de bestreden beslissing ("Ter informatie...") duidelijk kan worden afgeleid dat het slechts een bijkomend motief betreft, die de conclusie van verwerende partij alleen maar versterkt en de Raad wijst verzoekende partij erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Waar verzoekende partij aankaart dat het Cedoca-antwoorddocument slechts zeer beknopte informatie bevat, constateert de Raad dat de vraagstelling en het daarop geformuleerde antwoord nochtans zeer duidelijk is. Bovendien worden de door de Cedoca-dienst geconsulteerde bronnen duidelijk in het document weergegeven (administratief dossier, stuk 24, Cedoca-antwoorddocument). De Raad ziet niet in hoe dergelijk verweer enig afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Omtrent de bewering dat aangaand motief tegenstrijdig is aan de landeninformatie met betrekking tot de situatie in Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien hoe er in casu sprake zou kunnen zijn van een tegenstrijdigheid. De aan het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 24, deel 1) handelt immers over de algemene (veiligheids)situatie in Tsjetsjenië, terwijl verwerende partij middels het Cedoca-antwoorddocument tracht na te gaan of er informatie kan worden gevonden met betrekking tot specifieke personen die voorkomen in het vluchtrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij geeft desbetreffend ook geen enkele toelichting in haar verzoekschrift.

2.2.12.1. Betreft de motivering in verband met de afgelegde reisweg, herinnert verzoekende partij eraan dat, indien er twijfel bestaat over de werkelijkheid van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de aanvrager, het uitspreken van deze twijfel er niet aan in de weg staat dat men in fine "moet onderzoeken over het bestaan van een vrees van te worden vervolgd dat kan worden vastgesteld op voldoende wijze, niettegenstaande deze twijfel, door elementen van de zaak, die overigens, voor zeker worden gehouden". Verzoekende partij meent dat deze principes op geen enkele manier door verwerende partij

werden gerespecteerd. Verzoekende partij werpt bovendien op dat er geen werkelijke contradictie kon worden opgeworpen tussen haar verklaringen en algemeen bekende feiten, noch tussen haar verklaringen onderling. Het gebrek aan werkelijke contradicties tussen haar verklaringen, maakt volgens verzoekende partij een element uit die het geloofwaardigheidsgehalte van haar asielrelaas verhoogt. Verzoekende partij stelt ook nog dat verwerende partij op geen enkele manier beschouwt dat haar verklaringen een vaag, incoherent en/of onwaarachtig karakter zouden hebben.

Voorts kaart verzoekende partij nog aan dat het Cedoca-antwoorddocument waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd dateert van 21 november 2006. Het is volgens haar evident dat verwerende partij zich voor het nemen van haar weigeringsbeslissing niet geldig kan baseren op informatie die dateert van meer dan zes jaar geleden.

2.2.12.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat aan de beweringen van verzoekende partij dat door verwerende partij geen werkelijke contradictie kon worden opgeworpen en dat verwerende partij niet stelt dat haar verklaringen een vaag, incoherent en/of onwaarachtig karakter zouden hebben, manifest feitelijke grondslag missen, gelet op de inhoud van de bestreden beslissing. De Raad wenst er eveneens nogmaals op te hameren dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoekende partij meent dat haar het voordeel van de twijfel kan worden toegekend, wijst de Raad erop dat dit slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Met betrekking tot het argument dat de door verwerende partij geconsulteerde informatie gedateerd zou zijn, verwijst de Raad naar hetgeen verwerende partij hierop antwoordt in haar nota met opmerkingen: "Met betrekking tot de informatie die volgens verzoeker gedateerd zou zijn, merkt verweerder op dat het algemeen bekend is dat de inspanningen om de grenzen van de EU en Schengencontrole te controleren de laatste jaren opgevoerd zijn. De verzoekende partij legt geen informatie voor die dit op enige wijze weerlegt en derhalve is de informatie van CEDOCA in dit verband die weliswaar dateert van 2006 nog nuttig om het motief van de bestreden beslissing te gronden". De Raad kan zich hierbij aansluiten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift verder geen enkele poging onderneemt om de vaststelling dat het uitermate onwaarschijnlijk is dat zij geheel in het ongewisse zou zijn over de afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten en dat zij niet werd geadviseerd over wat zij diende te doen bij een mogelijke controle, waardoor het vermoeden ontstaat dat zij informatie achterhoudt, te weerleggen. Deze conclusie blijft dan ook overeind.

2.2.13. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aangeeft dat zij in haar land van herkomst niet kan rekenen op bescherming in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dergelijke opmerking geenszins ter zake doet nu aan de door haar voorgehouden asielproblemen waarvoor zij meent zich te moeten kunnen beroepen op nationale bescherming totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.14. Uit hetgeen voorafgaat, moet worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. Waar verzoekende partij betoogt dat de weigeringsbeslissing geen motivatie bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift nogmaals een aantal punten weer uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie en zij stelt dat op basis van deze informatie kan worden vastgesteld dat zij, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, het slachtoffer zou kunnen worden van foltering, zware psychologische druk en/of vernederende of onmenselijke

behandelingen. Verzoekende partij verwijt verwerende partij dat zij deze informatie naast zich neerlegt. De Raad verwijst desbetreffend naar hetgeen reeds uiteengezet werd onder punt 2.2.3.2.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij geeft zelf aan in haar verzoekschrift dat er in Tsjetsjenië inderdaad geen situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert, doch wel dat er nog steeds een aantasting is van de mensenrechten. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor burgers, door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen, niet langer kan gewag gemaakt worden van een "reëel" risico ingevolge een binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds voorkomende incidenten, de er nog steeds plaatsvindende mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT